

A romantic scene featuring the silhouette of a man and a woman embracing and kissing. They are standing on a grassy field with a body of water in the background. The sky is a vibrant orange and yellow, indicating a sunset or sunrise. The overall mood is intimate and romantic.

မိုးစက်ပွင့်
ခြေတစ်လှမ်း

အခန်း (၁)

"ဟေ့ ... နောင်ညို"

"ဟာ ... ကိုလတ် မင်း လာပြီလားကွ။ ငါတောင် ဒီက ပြန်တာနဲ့ မင်းဆီလာတော့မလို့ ပဲ။ မင်းပြန် လာပြီလို့ ဖုန်းဆက်ကတည်းက လာချင်နေတာ။ အလုပ်ကမပြီးပြတ်သေးလို့ ကွ"

"မင်းအလုပ်ရှုပ်နေမယ်ဆိုတာ သိလို့ ငါပဲလာခဲ့တာလေကွာ။ မင်းက တော့ အလုပ်ရှုပ်ရာကနေ ရှင်းကို မရှင်းနိုင်ဘူး။ သားကျွေးမှုမယားကျွေးမှုဆိုတာ တော်တော် ဒုက္ခကြီးတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် မိန်းမယူဖို့ များ စိတ်ကူးထဲကို မထည့်ဘူး"

"အေး ... အဲဒါ မင်းဘယ်အချိန်ကျမှ တကယ်ဒုက္ခရောက်မလဲ သိလား"

နောင် ညိုကလည်း ထိုင်ပါလို့ မပြော။ စိုးမင်းလတ်ကလည်း မထိုင်သေးပဲ စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ပြီး... ဘယ်အချိန်ဒုက္ခရောက်မလဲ ပြောပါဦးဆိုသော သဘောဖြင့် မေးဆတ် ပြလေလျှင်..

"အသက်ကြီးလာရင် မင်းဒုက္ခရောက်မှာ ။ ဆေးပေးမီးယူမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ... ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့ အချိန်ကျမှ မင်းကို ဘယ်သူက ပြုစုယုယမှာ လဲ ပြော"

"ဟား"

စိုးမင်းလတ် "ဟာ"ကနဲရယ်ပြီး လည်ပင်းကိုပွတ်ကာ နောင်ညှိနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ ။

"မင်းကလည်း မပူရရေး ပူရရေး ကြောင်ကလေးရေချိုးပေးတယ် ဆိုတာမျိုးပါလား။ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်..."

"အင်း...ပြော"

"ရေချိုးဖို့ က အဓိကပါ နောင်ညှိရ။ ရေလျှံရင် ဘဝကလေထန်စရာ အကြောင်းကိုမရှိဘူး။ အသက်ခုနစ်ဆယ် ဖြစ်ပါစေ ဒါရှိရင် ခေါင်းခေါက်ရွေးပြီး ခိုင်းလို့ ရတယ်...ဒါရှိဖို့ က အဓိက ကွ"

စိုးမင်းလတ် လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကို ကွင်းပြလေလျှင် နောင်ညှိခေါင်းခါလိုက်မိတော့၏။

"ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ... မိန်းမယူလိုက်ရင် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး ပေါင်းရတော့မှာ ။ အခုလိုနေတာက အလန်းလေးတွေ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ပဲ ...ဟား ဟား"

"မင်း ဒုက္ခရောက်နေမယ်နော် ဟေ့ကောင်"

"ဟ..မင်းတို့ အဲဒီလောက်တုံးမှန်း အမှန်း ငါ မသိဘူး နောင်ညှိရာ။ ဒီလောက် တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်မှာ ရောဂါဖြစ်စရာလည်း မရှိဘူး... ပျော်ပျော်နေသေခဲ့တဲ့ ဟဲ ဟဲ"

"အပျော်လွန်ပြီး မပျက်စေနဲ့ ပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ မင်းခွင့်နဲ့ ပြန်လာတာလား"

"အေး..ဟုတ်တယ်ကွ။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တုန်း အဝီကဲပစ်လိုက်မယ်"

"တာဝန်ကျတဲ့ နေရာမှာ မကဲရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟဲ ဟဲ ..မင်း ကောင်ကြီး ဘယ်နေမလဲကွ"

"အဟွန်း ... လူပျိုကြီးပဲလုပ်မယ်ပေါ့...မင်းက"

"ဒါပေါ့ ... ယရစ်နဲ့ ပြိုနေတဲ့ ကောင်လေ။ ဒီ ခေတ်ထဲမှာ လူပျိုအစစ် ဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားနေတာပဲဟာ"

"လူတိုင်းကို မင်းစိတ်နဲ့ မနှိုင်းနဲ့ လေကွာ။ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးအတွက် လူပျိုဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ ကောင်တွေလည်း ရှိပါတယ်ကွ"

"မင်းလို ငတုံးငအတွေပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလောက် မထိန်းချုပ်စမ်းပါနဲ့ နောင်ညှိရ။ လူ့ဘဝကို ရတုန်းလေးပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလိုက်စမ်းပါ"

နောင်ညှိ လွန်ခနဲပြီးလိုက်မိသည် လေ။ ပြီးမှ ...

"လွတ်လပ်ပျော်ပါးဖို့ ထက် ... တန်ဖိုးရှိရှိ ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေထိုင်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား"

"တော်ကွာ...ငါ့ကို ရွှေပြည်အေးတရား လာမဟောနဲ့ မင်းက ကျွတ်တမ်းဝင်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး "

ဪ...နှမ မရှိတဲ့ လူချင်းအတူတူပေမယ့် စိုးမင်းလတ်ကတော့ ပြောလိုက်သမျှ နှမချင်း စာနာစိတ်တို့ ကင်းမဲ့လို့ ပါ။ သူ့ကြောင့် မိန်းကလေး ဘယ်နှယောက် ပျက်စီးသွားပြီလဲ။ သူ အတွက်ရော ဘာတွေများ အကျိုးထူးခံစားရလဲ။

ငါ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူ ဆိုပြီး ...

ငွေကိုရေလိုသုံးပြီး အပျော်နောက်ကို လှေကြုံစီးပြီး လိုက်နေတာ
လား သူငယ်ချင်းရယ်။

"နောင်ညို"

"ပြော သူငယ်ချင်း"

"ငါနဲ့ တစ်ခါတလေကြုံတုန်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ကလပ်လိုက်ခဲ့ကွာ"

"ဟာ ...မဟုတ်တာ။ ငါ မလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ... မင်း ဘာသာမင်းပဲ
သွား"

"ဟေ့ကောင်"

"ဟင်"

"မင်းငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်တာလား။ ငါ့ကို မခင်တော့ဘူးလား
ပြောကွာ"

"ခင်ပါတယ်ကွ ... မင်းကလည်း "

"ခင်ရင်လိုက်ခဲ့ကွာ။ မငြင်းနဲ့ ဟေ့ကောင် ... မလိုက်ရင်တော့ မင်းနဲ့
ငါအပြတ်ပဲ။ ငါက မင်းကို အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမို့ လာခေါ်တာ။ လိုက်
ခဲ့ကွာ ... လာ"

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်"

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်"

စိုးမင်းလတ်က ထိုင်ရာကနေထ လာပြီး ... နောင်ညိုကို အတင်းဆွဲ
ခေါ်လေသည် ။ ခင်မင်မှုနဲ့ ချုပ်နှောင်လိုက်တော့ ...

"မင်းလိုက်မှာ လား မလိုက်ဘူးလား ဒါပဲပြော။ ငါရှည်ရှည်ဝေးဝေး
သိပ်မပြောချင်ဘူးကွာ"

နောင်ညို ခေါင်းကိုသာ ကုတ်လိုက်မိတော့သည် ။ မလိုက်ရင် ဒီ
ကောင် ပြဿနာ ရှာဦးမှာ အသေအချာပါပဲ။

"ဟေ့ကောင်"

"လိုက်မယ်ကွာ လိုက်မယ်။ နေဦး ... ငါ ဖိုင်တွေ သိမ်းလိုက်ဦးမယ်"

"သိမ်း .. ငါကူသိမ်းရမလား"

"ရပါတယ် ... မင်းတော်တော် ပြဿနာ ရှာတဲ့ ကောင်ပဲကွာ။ နယ်
ကပြန်ရောက်လာတာနဲ့ မွေတော့တာပဲ"

"ကြုံတုန်းလေး ဒုက္ခပေးရတာ သည်းခံစမ်းပါကွာ"

နောင်ညို ... ပါးစပ်ကလည်း စကားပြော လက်ကလည်း ... ဖိုင်တွေ
တွေကို သိမ်းနေလေသည် ။ ကြုံတုန်းဆုံတုန်းလေး ဆိုတော့
လိုက်လျောရတော့မှာ ပေါ့။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ။ ကျောင်း
သားဘဝကတော့ ဒီကောင် ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး။

အခုမှ ... ဘာစိတ်တွေပေါက်နေလဲ မသိတော့ပေ။

"ငါအဖော် လိုက်ပေးမှာ နော် ဟေ့ကောင်။ ဟိုကျ မင်းဘာသာကဲ"

"အေးပါ"

နှစ်ယောက်သားထွက်လာခဲ့ကြတော့သည် ။ ခွင့်ဘယ်နှရက်ယူလာ
လဲ မသိပါဘူး။ မပြန်မချင်းတော့ အနိုင်ကျင့်နေဦးမယ်ထင်ပါရဲ့ ။

အခန်း (၂)

ရောင်စုံ မီးရောင်အောက်မှာ မြူးကြွတဲ့ တီးလုံးတွေနဲ့ ... ကကွက်
တွေက တွန့်လိမ်ကွေးကောက် နေကြသည်။ ။ နောင်ညိုအတွက်တော့
နားပူမျက်စိရှုပ်ပါပဲ။ စိုးမင်းလတ်က ဝင်ကနေပြီး ... နောင်ညိုကတော့
ထိုင်စောင့်နေရသည် လေ။

ကိုယ့်ရှေ့မှာ စားစရာသောက်စရာတွေ ချပေးထားတာမို့ ... စားလို
က်သောက်လိုက်နှင့် လူက မူးစစ ဖြစ်လာသည် ပေါ့။

"ဟေ့ကောင် နောင်ညို"

"ဟင်"

"မင်းကလည်း ကွာ ဂူငူငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်နေတာ ငါပျော်ရတာ မျို့
မကျလိုက်တာ"

"လာထ"

"ဟာ ... အဲဒါတော့ မလုပ်နဲ့ ငါကမရဘူးကွ"

"ဘာလို့ မရ၊ ရမှာ လဲကွ။ ရအောင်လုပ်ရတယ် ထကွာ"

"ဟင့်အင်း"

နောင်ညို ခေါင်းခါလိုက်စဉ်မှာ ပဲ စိုးမင်းလတ်နဲ့ ပါလာတဲ့ မိန်းက
လေးနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က နောင်ညိုပခုံးပေါ်သို့ ဖွဖွလက်တ

င်လိုက်ပြီး...

"ယူကလည်း ကွာ .. တကတည်းမှ ပဲ။ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကြီး ကျနေတာပဲ။ အိုင်တို့ နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးတွဲမကချင်ဘူးလားလို့ "

မိန်းကလေးရဲ့ အသံက ချိုအီနေလို့ ပါ။

"ကဲ ... ချာတိတ်တို့ ရေ ဒီကောင်ကိုပါအောင်သာ ခေါ်ခဲ့ကြပေတော့ ။ ဒီကောင်က ဒီလိုအရသာတွေ မခံစားဖူးသေးဘူးကွ"

"စိတ်ချ ... ပါအောင်ကိုခေါ်လာခဲ့မယ်"

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ... နောင်ညှိုဘေးသို့လာရပ်ပြီး ... နောင်ညှို့လည်ပင်းကို ရဲတင်းစွာဖက် လိုက်လေလျှင် ...

"ဟာ"

နောင်ညှို့ကိုယ်ကြီး တောင့်မတ်သွားသည် ပေါ့။ ကိုယ့်ဇနီးအပေါ် သစ္စာရှိစွာနှင့် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ပခုံးဖက် လည်ပင်းဖက် လုပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံတဲ့ လူလေ။

အခု...

ကောင်မလေးက လည်ပင်းဖက်တော့ ရဲတင်းလိုက်တာလို့ အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်မိပြီး ကောင်မလေးလက်ကိုလည်း ဖယ်ပစ်လိုက်တော့ ...

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ယူရဲ့ ။ အိုင်တို့ က ပျော်စေချင်လို့ စေတနာနဲ့ ခေါ်တာကို။ ဘာလဲ အိုင်တို့ ကို အထင်သေးတာလား။ အထင်မသေးနဲ့ နော် အိုင်တို့ က ပျော်ချင်ရုံသက်သက်ပဲ။ ကရုံနဲ့ ဘာဖြစ်မှာ မှတ်လို့ "

"ဟုတ်တယ် ယူရဲ့ ။ ထားတို့ က ယူ့ကိုမြင်ကတည်းက ခင်လည်း ခင်

လို့ ခေါ်တာပါ။ ပြီးတော့ ယူက တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ စည်းကမ်းရှိမယ်ထင်လို့ ပါ။ ထားတို့ က ကြုံရာလူနဲ့ တွဲမကတတ်ဘူး ယူရဲ့ "

"လာပါ ယူရဲ့ "

"လာပါဆို ... ထ "

"ဒုက္ခပဲကွာ"

နောင်ညှို့ ခေါင်းကိုသာ လှိမ့်ပိမ့်ကုတ်နေမိချိန်မှာ ... မချောနှစ်ယောက်က သူ့လက်မောင်း တစ်ဖက်စီကို ဆွဲခေါ်နေတာ မလိုက်မချင်း ဆွဲနေမည့်ပုံပါ။ နောက်တော့ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါလာတော့သည် လေ။

သူ လူအုပ်ထဲရောက်တာနှင့် ... တစ်ယောက်က စိုးမင်းလတ်နှင့်တွဲကပြီး ... တစ်ယောက်က နောင်ညှို့အနားက မခွာပေ။

"ယူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ တို့ နာမည်ကတော့ ထားထက်ထက်နိုင်တဲ့ မှတ်ထားနော်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ထားလို့ ပဲခေါ်ပေါ့"

"....."

"ယူနာမည်ပြောဦးလေလို့ "

"လင်းနောင်ညှို့ပါ"

ဖြေပုံက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပါ။ စိတ်ကတော့ လူတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်တာ အားနာတတ်တာ အခက်သား။

"လင်းနောင်ညှို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ထား ... ကိုနောင်လို့ ပဲ ခေါ်မယ်နော်။ ရတယ်မို့လား"

"ရပါတယ်"

"ယူက သိပ်ရိုးမယ့်ပုံပဲ။ နေရာတကာ အဲဒီလောက် မရိုးစမ်းပါနဲ့ ယူရဲ့ ။ လုပ်ပါ... လာစမ်းပါ"

ထားက သူ့လက်ကိုယူပြီး လှုပ်ပေးနေလေတော့ ... မူးတဲ့ အရှိန်နှင့် တီးလုံးသံ မြူးမြူးကြွကြွက နောင်ညိုစိတ်ကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းနေတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ နောင်ညို အရှုံးပေးလိုက်ရသည် ပေါ့လေ။

ပထမတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ် ...

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အလှုပ်ကြမ်း လာပြီး နောက်တော့ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားတော့သည် လေ။

ကလို့ မောသလိုဖြစ်လာရင် နားပြီးစားလိုက်သောက်လိုက်၊ အမောပြေရင် ပြန်ကလိုက်နှင့် ... လူက အတော်မူးနေပါပြီ။

"ဟေ့ကောင် နောင်ညို"

"ပြော ... သူငယ်ချင်း"

"ဘယ်လိုလဲ မင်းပျော်ရဲ့ လားကွ"

"ပျော်တယ် အရမ်းကိုပျော်တယ်။ နောက်လည်း ဒီလိုပျော်ချင်မှုမျိုးတွေကို လိုချင်သေးတယ်ကွာ ... ဟား ... ဟား"

"အစကတည်းက ငါပြောပါတယ်ကွ။ မင်းက အရသာမသိသေးလို့ ငြင်းခဲ့တာ။ အခု မင်းအရသာသိသွားပြီ မဟုတ်လား သူငယ်ချင်း။ ငါ ငွေကိုဖိရှာပြီး ဒီလိုနေရာတွေမှာ ပြန်ပြီးအကုန်ခံတာ ... ဒီအရသာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ကွ။ ဒါကအသွေးအမွှားလေးပဲ ရှိသေးတာ။ ဒီထက်အများကြီး ပျော်စရာပိုကောင်းတဲ့ အရသာတွေရှိသေးတယ်ဆိုရ

င် မင်းယုံမလား သူငယ်ချင်း"

"တော်ပါပြီကွာ ... ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ငါအရမ်းပျော်ပါတယ်ကွ"

ထားက နောင်ညိုကိုယ်ကို သူမဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး ...

"ကိုနောင်"

"ဗျာ"

"နောက်တစ်ခါဆို ကိုနောင် ဒီထက်ပိုပျော်အောင် ထားတာဝန်ယူတယ်သိလား။ နောက်တစ်ခါ ဆုံကြဦးမယ်လေနော်"

"အင်း ... ဆုံကြတာပေါ့"

"တကယ်နော်"

"အကယ် တစ်ရာဗျာ"

"ဟိ"

ထားကရယ်ပြီး လက်ခုပ်လေးတီးပုံက ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပါ။ မူးနေတဲ့ အရှိန်ကြောင့် အသိတွေ သတိတွေကို လူကောင်းပကတိလို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဘူးပေါ့။ တဒင်္ဂအဖို့ မှာ ပျော်တာပဲသိပြီး ရှေ့ကြောင်း နောက်ကြောင်းတွေ မတွေးဖြစ်တော့ဘူးလေ။

"ကိုစိုးမင်းလတ်"

ထားက စိုးမင်းလတ်ဘက်သို့ လှည့်ခေါ် လိုက်လေတော့ ...

"ပြောလေထား"

"အခုမှ တွေ့ကြရင်းနှီးကြပေမဲ့ ထား ကိုစိုးမင်းလတ်တို့ ကို အရမ်းခင်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ဆုံခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဆုံချင်ပါသေးတယ်ရှင်"

"ok ... စိတ်ချ။ ကိုယ်မပြန်ခင် ဆုံကိုဆုံဦးမှာ ပါ"

"ဆိုကြတာပေါ့ ... အခုတော့ ထားတို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ထား မေ
မေက နေမကောင်းဘူးလေ။ နေ့ဘက်ကျ မေမေဆေးဖိုးဝါးခအတွက်
ထားအလုပ်လုပ်နေရတာပါ။ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာက စိတ်ပြေလ
က်ပျောက်ပေါ့"

"ဪ"

"ကဲ ... ထားတို့ ကိုခွင့်ပြုပါဦးနော်။ သန္တာ... ထားတို့ ပြန်ကြရအော
င်။ ကိုနောင် ... ထားပြန်မယ်နော်"

ထားက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သန္တာကို လှည့်ပြောလိုက်၊ နောင်ညိုကို
လှည့်ပြောလိုက်နှင့်ပါ။

"ကောင်းပါပြီထား"

ထားတို့ လှည့်ထွက်ခဲ့ကြတော့ ...

"ထား"

"ဟင်"

စိုးမင်းလတ်က ထားလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလေသည် ။ ပြီးတော့ ...
ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်တစ်ဖက် နှိုက်လိုက်ရင်း ...

"ထားအမေက ဘာရောဂါဖြစ်နေတာလဲ"

ထားတွေခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

"ကျောက်ကပ် မကောင်းတာပါ ကိုစိုးမင်းလတ်"

"ကိုယ် ထားရဲ့ မေမေအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခကူညီပါရစေ"

"ရှင်"

"ရော့ ... ယူပါထား"

"မဟုတ်တာ"

ထားမှုလိုက်တာပါလေ။ ပေးတဲ့ လူကလည်း ... ငွေကို ငါးစာအဖြစ်
အသုံးချလိုက်သည် ဆိုတာ ... မခွဲတရို့ အပြုံးက ဖော်ကောင် လုပ်နေသ
လိုပါလေ။

"ယူပါထား အားမနာပါနဲ့ "

"ကျေးဇူးပါ ကိုစိုးမင်းလတ်"

စိုးမင်းလတ်က အတင်းလက်ထဲထည့်ပေးလေတော့ ... ထား ပိုက်
ဆံကိုယူပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့တော့သည် သာ။
